

- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 49 i 50 w związku z art. 220 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, nie uwzględnił faktu, że OHIM nadużył swoich uprawnień.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 8 stycznia 2009 r. — Erotic Center BVBA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-3/09)

(2009/C 82/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erotic Center BVBA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy kabinę, którą stanowi zamykane pomieszczenie, w którym jest miejsce tylko dla jednej osoby, która za opłatą może oglądać na ekranie filmy, przy czym sama uruchamia projekcję filmu poprzez wrzucenie monety, może wybierać różne filmy i w czasie, który opłacała, stale zmieniać wybór wyświetlanych filmów, należy uznać za „kino” w rozumieniu kategorii 7 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady nr 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. (obecnie pkt 7 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r.)?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

(²) Dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 stycznia 2009 r. przez Gerasimosa Potamianos

(Sprawa C-4/09 P)

(2009/C 82/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gerasimos Potamianos (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Dругa strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie całej sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, na którego podstawie Sąd oddalił wszystkie żądania jego skargi z dnia 26 kwietnia 2004 r. na decyzję organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu z nim umowy członka personelu tymczasowego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu umowy członka personelu tymczasowego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Według pierwszego zarzutu, niewłaściwa byłaby wykładnia Sądu jakoby nieprzedłużenie umowy członka personelu tymczasowego opierało się na przyczynach związanych z interesem służby. Przełożeni wnoszącego odwołanie bowiem zwracali się wielokrotnie o przedłużenie z nim umowy. Natomiast obiektywne, istotne i zgodne poszlaki wskazywałyby na to, że zastosowanie reguły „antyкумуляcyjnej”, ustalającej okres zatrudnienia członka personelu tymczasowego maksymalnie na sześć lat, stanowi wyłączną podstawę spornej decyzji o nieprzedłużeniu umowy.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ uznał, że wnoszący odwołanie nie zgłosił swej kandydatury na przedmiotowe stanowisko, podczas gdy ten zwracał się w rozsądnym terminie o przedłużenie swojej umowy i wielokrotnie ponawiał swój wniosek, nawet po publikacji ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ stwierdził brak nadużycia uprawnień przez organ upoważniony do zawierania umów. W istocie celem, na który powoływano się przy zatrudnianiu członków personelu tymczasowego była redukcja wakatów w Komisji oraz, między innymi zarządzenie niedostatku laureatów konkursów.

Tymczasem cel ten nie został w żaden sposób osiągnięty poprzez odmowę przedłużenia umowy z wnoszącym odwołanie w następstwie zastosowania reguły „antykumulacyjnej”, ponieważ ogłoszenie o wolnym stanowisku, które wnoszący odwołanie dotychczas zajmował, zostało opublikowane przed jakąkolwiek publikacją list konkursowych. Ponadto inny członek personelu tymczasowego został zatrudniony na długi okres na tym stanowisku, podczas gdy umowy wszystkich innych członków personelu tymczasowego zatrudnionych na krótki okres w tej dyrekcji zostały przedłużone z urzędu, bez wcześniejszej publikacji informacji o wakatach.

Wreszcie naruszona została zasada równości, ponieważ z wszystkimi innymi członkami personelu tymczasowego znajdującymi się w podobnej sytuacji, za wyjątkiem stażu pracy, przedłużono umowy, chociaż nie ogłaszano wakatu na stanowiska, które zajmowali, w przeciwieństwie do procedury przyjętej w przypadku wnoszącego odwołanie. W tych okolicznościach ciężar dowodu został błędnie odwrócony podczas postępowania przed Sądem, ponieważ to do strony pozwanej – a nie do wnoszącego odwołanie — należy udowodnienie przestrzegania zasad, które sama przyjęła.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2009 r. — Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH przeciwko Silva Trade, SA

(Sprawa C-19/09)

(2009/C 82/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH.

Strona pozwana: Silva Trade, SA.

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie

jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy wymieniony przepis należy rozumieć w taki sposób, że miejsce wypełnienia charakterystycznego zobowiązania należy określić na podstawie miejsca, w którym znajduje się główny punkt działalności świadczącego usługi, oceniany na podstawie nakładu czasu i znaczenia działalności;

c) w braku możliwości określenia głównego punktu działalności skarga o wszelkie roszczenia wynikające z umowy może zostać wniesiona według wyboru skarżącego w każdym miejscu świadczenia usługi we Wspólnocie?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-20/09)

(2009/C 82/23)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przewidując w kontekście uregulowania w ramach Lei nr 39-A/2005, [ustawy r 39-A/2005] preferencyjne traktowanie po względem podatkowym publicznych dłużnych papierów wartościowych wyemitowanych wyłącznie przez państwo portugalskie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 traktatu WE i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG);

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.